ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

Ἡ περίφημη ἀοιδὸς Ἀλμπόνι, ἡ ὁποία μεσουράνησε πρὸ 80 ἐτῶν στὸν καλλιτεχνικὸ οὐρανὸ τῆς Εὐρώπης, γιὰ τὴν ἀνέκφραστης καθαρότητος καὶ γλυκύτητος φωνή της, ἦταν καὶ μιὰ ἐκλεκτὴ ψυχὴ συγχρόνως. Ἡ φιλοστοργία της γιὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὶς μικρότερες ἀδελφές της, καθὼς καὶ ἡ μετριοφροσύνη της, ἦσαν παροιμιώδη.

Σχετικὸ μὲ τὰ χαρίσματα αὐτὰ τοῦ χαρακτῆρος της, εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς ὄμορφο ἀνέκδοτό της :

Στὰ 1849 ἕνας πολυτάλαντος καὶ δαιμόνιος ἱμπρεσσάριος, ὁ ὁποῖος ἤξερε ἐκ φήμης τὴν Ἀλμπόνι, χωρὶς καὶ νὰ τὴν γνωρίζῃ προσωπικῶς, σκέφθηκε νὰ τὴν ἀγκαζάρῃ. Μαθαίνοντας, λοιπόν, ὁ ἱμπρεσσάριος αὐτός, ὅτι ἡ Ἀλμπόνι βρισκόταν στὸ Βερολῖνο κι' ὅτι τὸ συμβόλαιό της μὲ κάποιον ἄλλον ἐπιχειρηματία τελείωνε, ἔτρεξε νὰ τὴν συναντήσῃ. Εἶχε μάλιστα ἕτοιμο ἕνα συμβόλαιο, στὸ ὁποῖο τῆς χορηγοῦσε 40 χιλιάδες φράγκα γιὰ 40 παραστάσεις, ποσὸν κολοσσιαῖο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἐνῶ ὅμως ἡ ταχυδραμικὴ ἁμαξά του περνοῦσε ἀπὸ κάποιο κοιτοσχῶρι τοῦ Τυρόλου, ἄκουσε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἑνὸς ταπεινοῦ σπιτιοῦ μιὰ ἀγγελικὴ φωνὴ νὰ τραγουδάῃ.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἁρμονία, τὴν ἔντασι καὶ τὴν καθαρότητα τῆς φωνῆς ἐκείνης, κατέβηκε παρευθὺς ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ πλησίασε τὸ παράθυρο. Εἶδε τότε μιὰ νεαρωτάτη καὶ ὡραιοτάτη χωρική, ἡ ὁποία χτένιζε μὲ στοργὴ τὴ μικρότερη ἀδελφοῦλα της, τραγουδῶντας.

—Ἔκανα τὴν τύχη μου ! ψιθύρισε ὁ ἱμπρεσσάριος γεμάτος.

Μπῆκε ἀμέσως στὸ σπίτακι κ' ἀφοῦ παρακάλεσε τὴν εὐγενικὴ χωριατοπούλα νὰ τοῦ τραγουδήσῃ ὡρισμένα κομμάτια, τὰ ὁποῖα τῆς εἶπε ἐπίτηδες, βεβαιώθηκε γιὰ τὶς γνώσεις της καὶ τὴς πρότεινε νὰ τῆς δίνῃ 10 χιλιάδες φράγκα γιὰ 40 παραστάσεις.

—Κύριέ μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη, μόνον μὲ 20 χιλιάδες συμβιβάζοιμαι.... Βλέπετε πὼς ἔχω καὶ οἰκογένεια νὰ συντηρήσω !

—Τί λέτε, δεσποινίς ; ξεφώνισε ὁ ἱμπρεσσάριος. Οὔτε ἡ Ἀλμπόνι δὲν θὰ μοῦ ζητοῦσε τόσα... Ἄλλωστε, μόνον σ' ἐκείνη μποροῦσε κανεὶς νὰ δώσῃ τόσα !...

—Ὥστε ἔτσι, λοιπόν ; εἶπε πονηρὰ ἡ νέα, βλέποντας πὼς ὁ ἱμπρεσσάριος δὲν τὴν γνώριζε προσωπικῶς. Ὥστε φήμη λοιπὸν πληρώνετε κι' ὄχι τέχνη ;... Ὡστόσο, κάποτε θὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν σᾶς ζητάω πολλὰ τώρα !

Ὁ ἱμπρεσσάριος βρῆκε, ὡστόσο, ὑπερβολικὸ τὸ ποσὸν τῶν 20 χιλιάδων φράγκων, ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολῖνο καὶ βρίσκοντας ἐκεῖ τὸν δικηγόρο τῆς φημισμένης Ἀλμπόνι, συμφώνησε μαζύ του τὸ ποσὸν τῶν 40 χιλιάδων φράγκων καὶ τὸ συμβόλαιο ὑπογράφτηκε.

—Καὶ ποῦ θὰ βρῶ τὴν ἔνδοξη καλλιτέχνιδα, γιὰ νὰ κανονίσουμε τὶς λεπτομέρειες τῶν παραστάσεών της ; ρώτησε ὁ ἱμπρεσσάριος.

—Μά...., στὸ Τυρόλο, στὸ χωριὸ Ζ..., ἀποκρίθηκε ὁ πληρεξούσιος.

Ὁ ἱμπρεσσάριος σάστισε. Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ χωριατοπούλα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε μιλήσει, ἦταν ἡ ἴδια ἡ Ἀλμπόνι.

ἂν ἤθελαν, χωρὶς νὰ παρεξηγηθοῦν, μπροστὰ στὸ μυστικὸ εἰδωλό τους, δηλαδὴ σὲ καμμιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα τῆς **βεγκέρας, «ὑπὸ τὸ πρόσχημα ν' ἀναρριπίσωσι τὴν φλόγα ἢ ν' ἀποσύρουν τὰ κάστανα ἐκ τῆς ἀνθρακιᾶς».**

Ὅσες κυρίες ἐσύγναζαν στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ Φιλήμονος, ἦσαν ὄμορφες, μορφωμένες, ἦσαν ἡ καλύτερες τῶν Ἀθηνῶν. Σ' αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ προστεθοῦν δυὸ ἀγαθώτατοι σκύλοι, τρεῖς γάτοι, ποὺ πηδοῦσαν ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ ἑνὸς λογίου στὸν ἄλλο, ἕνας ἐξημερωμένος παγῶνος καὶ ἕνας θαυμάσιος παπαγάλος, ποὺ γύριζε ἐλεύθερα στὸ σπίτι.

Τὰ δυὸ αὐτὰ τελευταῖα ζῶα τὰ εἶχε θαυμάσει καὶ ὁ Ἀλέξ. Δοιμᾶς, καὶ μάλιστα τ' ἀνέφερε σὲ μιὰ ταξειδιωτικὴ περιγραφή του.

* * *

Ἡ οἰκία Φιλήμονος βρίσκονταν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ὅταν ὁ Ἰωάννης Φιλήμων ἐγέρασε, τὸ σπίτι του «ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τὸ πρῶτο φιλόξενο καὶ κοινωνικὸ κέντρο τῆς πόλεως. Τὰ παιδιὰ τοῦ γέρου ἱστορικοῦ καὶ τὰ κορίτσια του ἔδωσαν νέα ζωὴ στὰ σαλόνια τοῦ. Ὁ Τιμολέων ἐσταδιοδρόμησε στὴν πολιτικὴ καὶ στὴ δημοσιογραφία, τὰ κορίτσια παντρεύτηκαν. Ἀλλ' ὁ ἀδυσώπητος χρόνος ἔφερε ρήγματα σκληρὰ στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι. Ὁ Τιμολέων πέθανε, νέος ἀκόμη, ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστεια, ἡ ἀδελφή του Σοφία Δάλλα ἐχήρεψε, ὁ ἀδελφός του Γεώργιος γρήγορα καὶ αὐτὸς κατέβηκε στὸν τάφο, κι' ἔτσι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, χάνονταν οἱ **«ὡραῖοι Φιλήμονες, οἱ ἐνθυμίζοντες εἰς τὴν πεζὴν ἐποχὴν μας τὰ πρότυπα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων»,** ὅπως ἔγραψε ὁ Ροΐδης.

Τελευταία πέθανε, σὲ βαθειὰ ὅμως γεράματα αὐτή, ἡ Σοφία. Καὶ τὸ σπίτι τῆς πλατείας Συντάγματος ἐπουλήθηκε ἀπὸ τοὺς κληρονόμους, γιὰ νὰ γίνῃ πολυκατοικία, μὲ παραγγελιοδοχικὰ γραφεῖα, ὀδοντοἰατρεῖα καὶ ἄλλα τέτοια. Γιατί ὅλα περνοῦν καὶ ὁ Χρόνος θριαμβεύει...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Διακόσιες εἴκοσι λέξεις σ' ἕνα σπειρὶ σιτάρι!... Ἕνας ψαλμὸς τοῦ Δαυὶδ σ' ἕνα νύχι ἀετοῦ!... Ὁλόκληρη ἡ «Ἰλιάς» μέσα σ' ἕνα καρυδότσουφλο!... Ἡ ἀλυσσίδα μὲ τοὺς 50 κρίκους, ποὺ τὴ σηκώνει μιὰ σκνίπα!... Ἕνα ἁμάξι μεγάλο...σὰν σιταρόσπειρο!.. 1.200 πιάτα μέσα σ' ἕνα ρεβύθι, κτλ.

Εἶνε ἄπειρα τὰ θαύματα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς καὶ ἐπιτηδειότητος. Εἰδικῶς ὅμως στὸν τομέα τῆς μικρογραφίας καὶ μικροτεχνίας, ὁ ἄνθρωπος ἐπέτυχε ἔργα τόσον καταπληκτικά, ὥστε θὰ τὰ θεωρούσαμε ὅλοι ὡς πλάσματα τερατώδους φαντασίας, ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἱστορικὲς μαρτυρίες γι' αὐτά.

Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς μικροτεχνίας καὶ μικρογραφίας :

Ὁ Ζουριὲν ντὲ λὰ Γκραβιέρ, ὅταν ἦταν πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1890, ἔλαβε ἕνα συστημένο πακέτο ἀπὸ ἕναν ἄγνωστό του, μέσα στὸ ὁποῖο βρῆκε ἕνα σιταρόσπειρο, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὁ ἄγνωστος ἀποστολεὺς εἶχε χαράξει 220 λέξεις. Ὁ Ζουριὲν ντὲ λὰ Γκραβιὲρ παρουσίασε τὸν περίφημο αὐτὸν κόκκο σταριοῦ στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, σὲ μιὰ συνεδρίασί της. Τότε ὅλα τὰ σοφὰ μέλη της ἔμειναν κατάπληκτα καὶ ἕνα - ἕνα πέρασαν ἀπὸ τὴν προεδρικὴ ἕδρα, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ μικροσκοπικὸ ἐκεῖνο ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς.

Ὅταν δημοσιεύθηκε ὅμως ἡ σχετικὴ εἴδησις στὶς ἐφημερίδες, παρουσιάστηκε στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν κάποιος ἀββᾶς, ὁ ὁποῖος ἔδειξε ἕνα δικό του μικροκραμικὸ θαῦμα. Ὁ ἀββᾶς αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ χαράξῃ ἀπάνω σ' ἕνα νύχι ἀετοῦ ὁλόκληρο ψαλμὸ τοῦ Δαυὶδ !...

* * *

Τὰ παλαιότερα χρόνια τέτοιες περίεργες, ἀλλ' ἀνωφελεῖς ἐργασίες, δὲν ἦσαν σπάνιες.

Ἕνας Πολωνὸς μοναχός, ἄξαφνα, κατὰ τὸν δέκατο ἕβδομο αἰῶνα, ἀντέγραψε ὁλόκληρη τὴν Ἰλιάδα ἀπάνω σὲ μιὰ λουρίδα χαρτί, ἡ ὁποία, τυλιγμένη σὲ ρόλο, χωροῦσε μέσα σ' ἕνα καρυδότσουφλο !...

* * *

Κατὰ τὸν δέκατο ἕκτο αἰῶνα πάλι, κάποιος ψωχὸς ὑπήκοος τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ, ὀνομαζόμενος Μάρκος, προσέφερε στὴ βασίλισσά του μιὰ χρυσὴ ἁλυσσιδίτσα, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πενῆντα κρίκους. Ἡ ἁλυσσιδίτσα αὐτὴ ἦταν τόσο μικροσκοπική, ὥστε γιὰ νὰ τὴν δῇ κανείς, ὅσο γερὸ μάτι κι' ἂν εἶχε, ἔπρεπε νὰ τὴν τοποθετήσῃ ἀπάνω σ' ἕνα λευκὸ καὶ κάτασπρο ἀντικείμενο. Λέγεται ὅτι γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐλαφρότητα τοῦ δημιουργήματός του ὁ Μάρκος, ἔδεσε τὴν ἁλυσσιδίτσα του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μιᾶς σκνίπας, ἡ ὁποία πέταξε μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ πέταγε καὶ πρίν !...

Καὶ τώρα, θ' ἀναρωτηθῇ κανείς, τί λεπτὸ κι' ἐλαφρὸ χέρι ἔπρεπε νἄχῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! Ἔ, λοιπόν, ὁ Μάρκος εἶχε χέρια πελώρια, μὲ χοντρὴ ἐπιδερμίδα καὶ γεμάτα ρόζους. Ἦταν, μάλιστα, ἐργάτης σιδηρουργὸς κι' ὁ ἀφέντης του τὸν ὑποχρέωνε νὰ σφυροκοπᾷ μὲ τὴ βαρειά, γιατί ἦταν ὁ δυνατώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐργάτες στὸ σιδηρουργεῖο του.

Ἕνας Ἰσπανὸς πάλι, σύγχρονος τοῦ Μάρκου, ποὺ λεγόταν Ἰωσὴφ Φάσσι, κατεσκεύασε ἕνα ἁμάξι, ποὺ δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα κοινὸ καὶ σταριοῦ. Ὅποιος τὸ ἔβλεπε τὸ ἁμαξάκι αὐτό, μὲ μικροσκόπιο, ἐθαύμαζε τὴν τελειότητα τῆς κατασκευῆς του. Καθίσματα, σκάλες, φανάρια, τροχοί, ὡς κι' ἡ ἀχτῖνες τῶν τροχῶν, διακρινόντουσαν καθαρώτατα, πάντα ὅμως μὲ τὸ μικροσκόπιο !...

Εἶνε πιστοποιημένο ἀκόμη πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους Ἰησουΐτας μαθηματικούς, ὁ Φερράρε, κατεσκεύασε ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο ἕνα τηλεβόλο, τὸ ὁποῖον μὲ ὅλα του τὰ ἐξαρτήματα ἔπιανε τόσον χῶρο, ὅσο κι' ἕνα ρεβύθι !...

* * *

Τέλος, ὁ Σουηδὸς Νορίγκερ κατεσκεύασε 1200 πιατάκια, τόσο μικρὰ καὶ λεπτά, ὥστε ὅλα μαζὺ τὰ τοποθέτησε σὲ μιὰ πιατοθήκη ποὺ τὴ σκάλισε ἐπάνω σ' ἕνα ρεβύθι. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Ἕ', στὸν ὁποῖον ὁ Σουηδὸς χάρισε τὸ δημιούργημά του, ἐκίνησε ὅλα τὰ πιατάκια ἕνα - ἕνα !...

Φαντασθῆτε τί μάτι καὶ χέρι καὶ τί ὑπομονὴ εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ καθήσῃ νὰ κάνῃ ἀπάνω σ' ἕνα ρεβύθι χίλιες διακόσιες κανονικὲς θῆρες !... Καὶ ὅμως, ὁ ἀθεόφοβος, ὑποσχέθηκε στὸν Πάπα ὅτι θὰ ἔγραφε πρὸς χάριν του ὁλόκληρα τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια ἀπάνω σὲ τέσσερα ἐπιχρυσωμένα μῆλα !... Ὁ Νορίγκερ, ὡστόσο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ὑποσχεσί του, γιατί πέθανε, πρὶν ἀρχίσει νὰ τὴν πραγματοποιῇ.